

20 Ιανουαρίου 2019

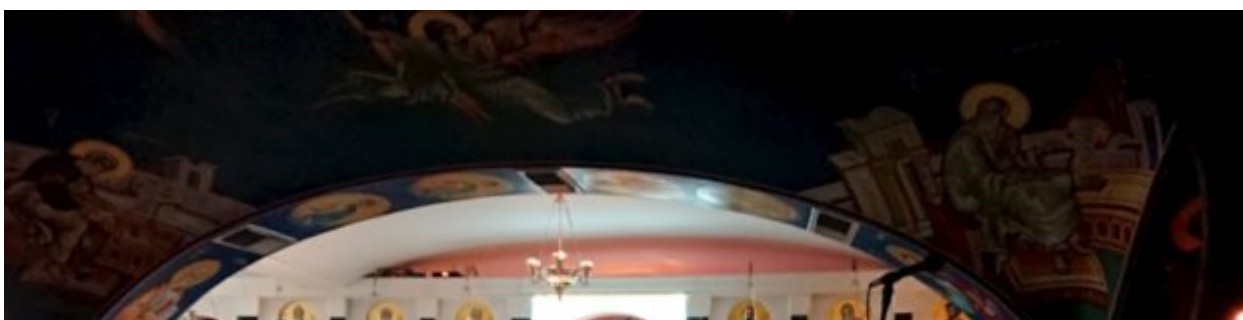
Τριετές Μνημόσυνον μακαριστής Καθηγουμένης Ι.Μ.Παναγίας Παντανάσσης Κερατέας Χρυστονύμφης (Εξαδακτύλου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

12-1-2019 Καθηγουμένη Σαλώμη,
Προσφώνηση στην τράπεζα

Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς,
Σεβαστοὶ Πατέρες,
Ἀγαπητὲς ἐν Χριστῷ ἀδελφές,
Ἀγαπητοὶ μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Τελώντας τὸ καθιερωμένο μνημόσυνο γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς συμπληρώσεως τριῶν ἑτῶν ἀπὸ τὴν ὀσιακὴ κοίμησιν τῆς μακαριστῆς Μητέρας τῆς μοναστικῆς μας ἀδελφότητος καὶ πρώτης Καθηγουμένης Γερόντισσας Χριστονύμφης, ἀναλογιζόμεσθα ὅτι μέσα στὸν ἐόρτιο χαρακτήρα τῶν ἡμερῶν, ποὺ ὀλοκληρώνεται μεθαύριο μὲ τὴν Ἀπόδοσιν τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων, τὸ ἐπέτυχεν ὄντως ἐκείνη νὰ μᾶς συνάξῃ ἐδῶ στὴ μνήμη της μὲ τρόπο ἐντελῶς διαφορετικὸ: σὲ ἀτμόσφαιρα ποὺ ταιριάζει μᾶλλον σὲ ἱερὰ πανήγυρη παρὰ σὲ θάνατο. Καὶ εἴμαστε βέβαιες πῶς τὴν ἀφετηρία τοῦ σημείου αὐτοῦ θὰ βροῦμε ἀφ' ἐνὸς στὴ δικὴ Σας εὐλάβεια καὶ τὸν κόπο- γιὰ τὰ ὁποῖα θερμὰ εὐχαριστοῦμε ὅλους - καὶ ἀφ' ἑτέρου στὴν ὄντως κατὰ Θεὸν βιοτὴ τῆς μακαριστῆς μας Γερόντισσας, ποὺ πιστεύουμε ἀκράδαντα ὅτι ἔχει ἐλκύσει τὸ ἔλεος καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

Χωρὶς ἀμφιβολία ἐπιλήψεται ἡμᾶς διηγούμενας ὁ χρόνος, γιὰ νὰ παραφράσουμε τὸν ἀγιογραφικὸ λόγο, ἂν προσπαθήσουμε νὰ ἀπαριθμήσουμε τόσο τὰ χαρίσματα καὶ τὶς ἀρετές, ὅσο καὶ τὶς πλούσιες εὐλογίες ποὺ δεχθήκαμε ἀπὸ τὸ σεπτὸ πρόσωπό της... Ἡ δικὴ της φωτεινὴ παρουσία στάθηκε ἴσως γιὰ μᾶς ἡ μεγαλύτερη εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας • ἡ περιεκτικὴ ἀρετὴ της ἀνέκαθεν ὁδοδείκτης μας. Ἡ εὐγνωμοσύνη μας γιὰ ὅσα μᾶς προσέφερε, ἀνεξόφλητη... Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ ἀφιερωματικοῦ πονήματος ποὺ διανέμεται σήμερα ὡς ἐλάχιστο ἀντίδωρο ἀγάπης στὴ μνήμη της, αἰσθανόμεσθα ὅτι ἀκροθιγῶς σκιαγραφήθηκε ἡ σεπτὴ μορφή της, ἐνῶ ὁ πλοῦτος τῶν χαρισμάτων καὶ τῶν ἐνθέων βιωμάτων της παραμένει ὅπως δὴποτε ἀσύλληπτος καὶ γνωστὸς στὸν Θεὸν μόνο...

Φέρουμε στὴ μνήμη μας ὅτι αὐθόρμητα, ἤδη ἀμέσως μετὰ τὴν κοίμησή της, πολλοὶ τὴν ἀποκάλεσαν μὲ τὴν προσωνυμία Ἡ Γερόντισσα τῆς ἀγάπης. Ποιὰ ἦταν ἄραγε τὰ χαρακτηριστικὰ της ἐκεῖνα ποὺ δημιουργοῦν στὶς καρδιές ὄλων τὸ περίσσευμα, ὥστε νὰ συνεχίζουσαν νὰ λαλοῦσαν τὰ στόματά μας αὐτὴν τὴν προσωνυμία;

Ἐμεῖς ἀπὸ πλευρᾶς μας, ἀναθεωρώντας ταπεινὰ τὴ βιοτὴ τῆς ἀλησμόνητης Γερόντισσάς μας Χριστονύμφης, εἶδαμε νὰ σφραγίζεται ἀπὸ μιὰν ἀκατάπαυστη ἐκζήτηση τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπετάσθη σὲ ὅλο τὸν ὀσιακὸ βίον της. Οἱ δοκιμασίαις ἔρχονταν κάποτε σωρηδόν, ἢ στένωσι ἀπὸ ποικίλες στέρησεις τὴν ἀκολουθοῦσε, οἱ δυσκολίες τῆς ὑγείας της ποτὲ δὲν ἔλειπαν, ἀλλ' ἐκεῖνη οὐδέποτε ἐπτοεῖτο. Στηριγμένη στὴ ζωντανὴ πίστη της, τὸν παιδιόθεν ἐραστικὸ πόθο καὶ τὴν ἀναζήτηση τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, ἀπὸ πολὺ νωρὶς εἶχε ἀποξενωθεῖ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος τούτου, προσανατολιζόμενη στὴ μοναχικὴ ἀφιέρωση: εὐτύχησε ἐξάλλου νὰ διατελέσει μαθήτρια τοῦ ὀσίου Γέροντος Ἱερωνύμου τοῦ Σιμωνοπετρίτου, οἰκονόμου τότε τοῦ Ἱεροῦ Μετοχίου τῆς Ἀναλήψεως στὸν Βύρωνα καὶ μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, ὁ ὁποῖος στάθηκε σημεῖο ἐκ Θεοῦ, πρότυπο ὀσιακὸ γιὰ τὴ μετέπειτα ἐξέλιξή της.

Ἀλλὰ καὶ ἀργότερα δὲν τῆς ἔλειπαν τὰ ὀσιακὰ παραδείγματα: κατ' ἀρχὴν ὁ πρῶτος Γέροντας τῆς ἀδελφότητος, Ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης Παπάλης, μετέπειτα Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου - ἀληθινὸς πνευματικὸς Πατέρας καὶ στυλὸς κραταιὸς γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴν ἐνότητα τῆς ἀδελφότητος. Ἀλλὰ καὶ ὁ πρόσφατα ἁγιοκαταταχθεὶς ὀσιος Γέροντας Ἀμφιλόχιος τῆς Πάτμου, ὁ ὁποῖος τὴ στήριξε πνευματικὰ κατὰ τὰ πρῶτα βήματά της ὡς Ἠγουμένης στὴν Ἰκαρία• καὶ οἱ δύο τὴ βοήθησαν ἀπὸ τὰ πρῶτα μοναχικά της χρόνια νὰ ποθήσει τὴν πορεία τῆς ἀγιότητος, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἔλεγε.

Ἡ ἴδια προέτρεπε ὄχι μόνο τὴν ἀδελφότητα, ἀλλὰ καὶ ὅλους ὅσους ἀναζητοῦσαν τὴ συμβουλή ἢ τὴ συνδρομή της, νὰ ἐργάζονται καθημερινὰ στὴν κατεύθυνση αὐτή, νὰ «κερδίζουν» σὲ ἀγιότητα, σὲ χάρι Θεοῦ. Ἰδιαίτερα γιὰ τὴ μοναχὴ ἤθελε ἡ μακαριστὴ Γερόντισσα διὰ τῆς ὑπακοῆς νὰ ὑπερβαίνει τὴν πεπερασμένη ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ νὰ γίνεται ὑπέρλογη γιὰ τὸ μοναστήρι, νὰ κυριαρχεῖ μέσα της ὁ ἕτερος νόμος, ὁ πνευματικὸς. Γι' αὐτὸ καὶ φαινομενικὰ μποροῦσε νὰ ἐνεργεῖ ἡ Γερόντισσα τὰ πιὸ ἀντιφατικὰ καὶ ἀκατάληπτα, προκειμένου νὰ προλαμβάνει στὶς ψυχὲς τῶν ἀδελφῶν τὴν ἀπώλεια τοῦ δικαιώματός τους νὰ ζοῦν τὸν Θεόν...

Θεμέλιο τῆς οὐράνιας αὐτῆς πορείας ἐπομένως εἶναι ἡ ἀρετὴ τῆς ὑπακοῆς, τὴν ὁποία ἡ ἴδια ἡ Γερόντισσα ἐργάστηκε ὀλόψυχα καὶ βίωσε ἀνεπιφύλακτα, λαμβάνοντας ἀπὸ τὸν Θεό, ὡς ἰδιαίτερη εὐλογία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δυνατὴ προσευχὴ καὶ τὴν πλούσια ἐν Χριστῷ ἀγάπη της, ψήγματα ἀπὸ τὴν θεία Του, δημιουργικὴ ἔμπνευση... Εἶναι, βέβαια, ἀνθρώπινο κάποιον νὰ εἶχαν σκεφτεῖ ὅτι ὑπερέβαλλε ἴσως στοὺς κόπους καὶ τὴν ἔφεση γιὰ δημιουργία. Ὅσοι ὅμως τὴ γνωρίσαμε καὶ τὴ ζήσαμε ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ περισσότερο ὅσες τὴν ἀκολουθήσαμε, εἶδαμε ὅτι καθημερινὰ προσέφερε στὸν Θεὸ ὅ,τι ἔβλεπε - μὲ τὰ μάτια τῆς καθαρῆς καρδιάς της- νὰ κάνει κι Ἐκεῖνος: τὴν ταπεινὴ διακονία κάθε ὠραίου, πρὸς χάριν ὄχι ἀπλῶς τοῦ μοναστηριοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ τὴν ἐνότητα καὶ πρόοδο τῆς ὁποίας δεόταν πάντοτε μὲ πόνο ἡ μακαριστὴ Γερόντισσα.

Εἶχε, ὅμως, ἡ δημιουργικότητά της πνευματικὲς ἀρχὲς καὶ προϋποθέσεις: ὡς ἐκ τούτου, ὄχι λίγες φορὲς ἄφησε πίσω της ὅ,τι μὲ κόπο καὶ πόνο καρδιάς εἶχε σὺν Θεῷ ἐπιτελέσει: προκρίνοντας τὴ δόξα τοῦ μοναχισμοῦ, τὴν ἐν ἐνότητι πνευματικὴ οἰκοδόμηση τῆς πολυαγαπημένης της ἀδελφότητας, καὶ τέλος - πολὺ σημαντικὸ αὐτό - τὴν ἐνότητα καὶ τὴν εἰρήνη τῆς ἐκάστοτε τοπικῆς Ἐκκλησίας...

Ένας ακόμη διάκοσμος τῆς μακαριστῆς Γερόντισσας Χριστονύμφης, πού ταπεινὰ φρονοῦμε ὅτι κόσμησε τὴν Ἐκκλησία μας καὶ ἰδιαίτερα τὸ γυναικεῖο μοναχισμὸ γιὰ 60 καὶ πλέον ἔτη, ἦταν τὸ μαρτυρικότης φρόνημα: χάριν τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε παιδιόθεν ἐξώκοσμη, εἰσπράττοντας μὲ χαρὰ ἀκόμη καὶ τὴν εἰρωνεῖα. Χάριν τοῦ Χριστοῦ ἔσπευδε ἀνέκαθεν εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης, ἀπεκδεχόμενη τὶς δοκιμασίες μὲ διάθεση εὐχαριστίας μᾶλλον, πάντοτε μὲ τὸ «δόξα σοι ὁ Θεός», παρὰ ἀναζητώντας τὴν κατ' ἄνθρωπον δικαίωσή της • ἔχανε κάποτε φαινομενικά, ἐξασφαλίζοντας ὅμως κέρδος γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Χάρις σ' αὐτὸ τὸ μαρτυρικό της φρόνημα γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ὅσα χρόνια ζήσαμε κοντά της δὲν τὴν εἶδαμε ποτὲ νὰ ὑπολογίζει τὸν ἑαυτὸ της ἢ νὰ θέτει ἐνώπιόν της τὸ δίκαιο ἢ σωστὸ μὲ ἀνθρώπινους ὅρους • ἀντίθετα ἐπιζητοῦσε πάντοτε νὰ κινεῖται ἐντὸς τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, κάνοντας αὐτὸ πού θὰ ἀνέπαυε τὸν ἄλλον καὶ θυσιάζοντας μὲ κάθε εὐκαιρία καὶ παντοιοτρόπως τὴν ὅποια προσωπική της ἀνάπαυση...

Τὸ σπουδαιότερο ἴσως χαρακτηριστικὸ της ἦταν ἡ φιλόψυχη καὶ μεγαλόκαρδη ἀγάπη πρὸς ὅλους: κοινὸ μυστικὸ εἶναι ὅτι, ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα μοναστήρια ὅπου ἐγκατεβίωσε ἡ ἀδελφότητα, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ἐδῶ στὴν Κερατέα, τὸν τελευταῖο σταθμὸ τῆς ἐπίγειας ζωῆς της, μ' ὅλες τὶς οἰκονομικὲς δυσκολίες πού ἀκολούθησαν τὴν μεταφύτευση τῆς ἀδελφότητας ἀπὸ τὸ ἀκριτικὸ Σιδηρόκαστρο, δὲν ἔπαψε νὰ προσφέρει • ὄχι πλέον ἀπὸ τὸ λιγοστὸ περίσσευμα, ὅπως ἴσως ἔκανε νωρίτερα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ὑστέρημα. Ἡ ἰδιαίτερη εὐαισθησία της πρὸς κάθε δοκιμαζόμενη ψυχὴ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ προσφέρει ὄχι μόνο ἀπὸ ὑλικῆς πλευρᾶς • ἀλλὰ καὶ χρόνο, καὶ ἐγκάρδιο ἄκουσμα στὸν πόνο τοῦ συνανθρώπου πού

τὴν πλησίαζε καὶ φωτισμένη συμβουλή καὶ κυρίως προσευχή θερμὴ γιὰ κάθε δοκιμασία τοῦ πλησίον. Καὶ ὅλα αὐτὰ βιώνοντας ἀκατάπαυστα τὴν ὑψηλὴ κλήση τῆς ὡς μοναχῆς, πάντοτε ταπεινὰ καὶ ἀφανῶς, μακριὰ ἀπὸ κάθε παρρησία ἢ ἐξοικείωση.

Καρπὸς τῆς γνήσιας χριστιανικῆς ἀγάπης τῆς πρὸς ὅλους ὑπῆρξε ἡ ἀπειρὴ συγχωρητικότητά γιὰ τὸν καθένα πού τυχὸν εἶχε φταίξει πρὸς αὐτὴν ἢ καὶ τὴν εἶχε βλάψει. Ἐνῶ μὲ ἀκρίβεια θυμόταν τὶς ὑποχρεώσεις τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ μὲ πνευματικὴ λεπτότητα πρόσεχε νὰ μὴν ἀστοχήσει σὲ τίποτε ἔναντι τοῦ πλησίον, εὐκόλα λησμονοῦσε τὰ σφάλματα ἄλλων ἀνθρώπων ἀπέναντί τῆς, καθὼς αὐτὰ ἀφηναν ἀνέγγιχτη τὴ χαρισματικὴ ἀγάπη τῆς, πού κυριολεκτικὰ ἔστεγε, σκέπαζε τὸν καθένα, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Ἀπ. Παύλου. Θαυμαστὸ εἶναι πὺ ἡ ἴδια θεωροῦσε πάντοτε ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν δική τῆς ἀρετὴ, ἀλλὰ Θεοῦ δῶρο!

Γιὰ ἐμᾶς, τὰ πνευματικὰ τῆς τέκνα, θαυμαστὰ ἔχει ἐπιτελέσει ζῶσα ἢ μακαρία Γερόντισσα στὶς ψυχὲς ὅλων, ἐμπνέοντας μὲ τὴν παρουσία τῆς καὶ τὸ παράδειγμά τῆς τὸν ζῆλο, τὴν αὐταπάρνηση, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐν Χριστῷ χαρά, ἀλλὰ καὶ συντελώντας στὴν πρόοδο τῆς καθάρσεώς μας ἀπὸ τὰ πάθη μὲ τὸ σωτήριο, αὐθεντικὸ λόγο τῆς. Ἀλλὰ καὶ τώρα, μετὰ θάνατον, τὴ νοιώθουμε συμπορευόμενη στὶς προσπάθειές μας γιὰ τὴν πρόοδο τῆς ἀδελφότητάς καὶ σὲ κάθε δυσκολία τὴ βρίσκουμε παροῦσα, προσευχόμενη νὰ νεύει στὶς καρδιές μας τὶς λύσεις. Βαθεῖα εὐγνωμοσύνη μᾶς συνέχει πρὸς τὴν Πρόνοια τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας, πού εὐδόκησε νὰ εἴμαστε τὰ πνευματικὰ τέκνα μιᾶς τόσο φιλόστοργης Μητέρας, προσδοκώντας οἱ εὐχές τῆς νὰ συμβάλουν, ὥστε κι ἐμεῖς ὅλες νὰ καταξιωθοῦμε

τοῦ θεοῦ ἐλέους ἐν καιρῷ εὐθέτῳ.

Ἔχουμε δὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ἀπὸ τὴν ἐν οὐρανοῖς συνοδία μας προσεύχεται καὶ ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν τοῦ τόπου μας ἐδῶ τῆς Λαυρεωτικῆς ὅπου τελειώθηκε, καὶ τῶν προσκυνητῶν τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς - καὶ ἰδιαίτερα ὑπὲρ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία πολὺ τὴν εἶχε ἀναπαύσει ἐν ζωῇ.

Ὅμως, στὴν πραγματικότητα, ἐκείνη δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκη τῶν δικῶν μας λόγων, καθὼς ἀναπαύεται πλέον, πιστεύουμε, ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῇ βάσανος. Ἀναπαύεται ἐν τῷ Θεῷ καὶ ἀναστρέφεται μὲ τοὺς ἀγαπημένους τῆς Ἁγίου, ἀλλὰ παραμένει καὶ γιὰ μᾶς ὅλους τοὺς περιλειπομένους ἀνάπαυση, πρεσβεία, παράκληση...

Εὐχεσθε, παρακαλοῦμε καὶ Ἑσεῖς, νὰ ἀξιωνόμαστε, διὰ πρεσβειῶν τῆς μακαριστῆς Γερόντισσας μας Χριστονύμφης, νὰ ἀκολουθοῦμε τὰ ἴχνη τῆς, καθὼς κι ἐκείνη μὲ πίστη ἀκλόνητη ἀκολούθησε σὲ ὅλη τῆς τὴν ὁσιακὴ ζωὴ τὰ ἴχνη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.